

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14CoP/16/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6720202985
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Snopčoková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6720202985.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Snopčokovej a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Jána Auxta, v právnej veci navrhovateľa: mal. F. X., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom B. V. XX, občan SR, zastúpený kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny vo Zvolene, dieťa rodičov: matka E. W., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. V. XX, XXX XX B. V., občan SR, právne zast. Brázdil & Brázdilová, advokátska kancelária, s. r. o., IČO: 50 492 934, Trhová 992/1, 960 01 Zvolen, otec U. X., nar. XX. XX. XXXX, bytom P. 2, XXX XX V. X., občan SR, právne zast. Mgr. et Mgr. Lívia Šouc Kost'ová, advokátka, Pod Donátom 5, 965 01 Žiar nad Hronom, o zapretie otcovstva, o odvolaní otca Mareka Švihoríka proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č. k. 18Pc/7/2020 - 178 zo dňa 20. 10. 2020 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 18Pc/7/2020 - 268 zo dňa 21. 04. 2021, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Zvolen č. k. 18Pc/7/2020 - 178 zo dňa 20. 10. 2020 v spojení s dopĺňacím rozsudkom Okresného súdu Zvolen č. k. 18Pc/7/2020 - 268 zo dňa 21. 04. 2021 p o t v r d z u j e .

II. Žiaden z účastníkov n e m á n á r o k na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie určil, že U.X., nar. XX. XX. XXXX, občan SR, trvale bytom V. X., P. XXXX/X, štátna príslušnosť SR, nie je otcom maloletého F. X., nar. XX. XX. XXXX, pochádzajúceho z matky E. W., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom V., B. V. XX (výrok I.). O trovách konania rozhodol dopĺňacím rozsudkom č. k. 18Pc/7/2020 - 268 zo dňa 21. 04. 2021 (výrok II.). Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia poukázal na to, že rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 11Pc/15/2018 zo dňa 24. 06. 2019 bolo rozhodnuté, že súd pripúšťa zapretie otcovstva, ktoré svedčí U. X. voči maloletému F. a bolo určené, že zapretie otcovstva po uplynutí zákonnej lehoty na zapretie otcovstva rodičom dieťaťa je v záujme maloletého. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že súd vo veci vykonal rozsiahle dokazovanie výsluchom matky, právneho otca, maloletého dieťaťa, svedkov navrhnutých matkou aj otcom, okrem iných aj svedka E. I. a E. I.. Súd po vyhodnotení obsahu dialógu medzi sudcom a maloletým dospel k jednoznačnému záveru, že maloletý F. nie je silne citovo naviazaný na osobu právneho otca, aj keď otcovi súd neupiera starostlivosť a lásku, ktorú venoval maloletému dieťaťu. Dieťa dlhší čas žije bez stálej fyzickej prítomnosti právneho otca, stretávajú sa len v stanovených časoch, podľa dohody. Na výslovné otázky sudcu maloletý uviedol, že právneho otca nemá rád, nechce s ním bývať, nie je mu s ním dobre, naopak, chce byť v prítomnosti svojej matky a jej terajšieho partnera. Súd nezistil u maloletého prejavy „závislosti“ a silného citového prepojenia k právnemu otcovi tak, ako to tento prezentoval. Na druhej strane súd konštatoval citovú väzbu právneho otca k dieťaťu, ktorému od narodenia istý čas nahrádzal otca, najmä v období nasledujúcom ihneď po narodení dieťaťa. Súd poukázal na článok 7 Dohovoru o právach dieťaťa, v zmysle ktorého má dieťa právo poznať svoj pôvod a pôvod svojich rodičov a právo poznať svojho skutočného biologického otca.

Súd preto konštatoval, že záujem maloletého dieťaťa na pripustenie zapretia otcovstva je prezentovaný predovšetkým argumentom zosúladenia matričného a biologického otcovstva, na ktorom má záujem aj dieťa aj biologický otec. Uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoP/43/2019 z 05. 04. 2020 bolo odvolanie právneho otca odmietnuté. V dôvodoch rozhodnutia odvolací súd poukázal na to, že v zmysle § 108 ods.4 C. m. p., účastníkom konania o prípustnosti podania návrhu na zapretie otcovstva je len dieťa, zastúpené opatrovníkom a tak právny otec ani matka nemajú v tomto konaní postavenie účastníka konania a nemôžu podať odvolanie voči rozhodnutiu. Preto odvolací súd odvolanie právneho otca odmietol ako odvolanie podané neoprávnenou osobou. Poukázal na to, že až v konaní o zapretie otcovstva je právny otec aj matka účastníkom konania so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami. Otec preukázal, že vo veci 11Pc/15/2018 podal dovolanie ako zástupca maloletého dieťaťa (č. l. 44 až 46) a rovnako podal podnet na podanie dovolania proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15CoP/43/2019 zo dňa 15. 04. 2020 adresovaný Generálnej prokuratúre SR. V čase rozhodnutia súdu o týchto podaniach otca rozhodnuté nebolo. Na základe vykonaného dokazovania súd ďalej v odôvodnení konštatoval, že otcovstvo k maloletému bolo určené súhlasným vyhlásením oboch rodičov, na základe ktorého je právny otec uvedený v rodnom liste maloletého ako jeho otec. Z výpovedí matky aj právneho otca, z výpovede označeného biologického otca ako svedka, ako aj z listinných dokladov predložených matkou v konaní o zapretie otcovstva, ako aj zo znaleckého posudku podaného v danom konaní jednoznačne a nepochybne vyplynulo, že právny otec, ktorý je v súčasnej dobe zapísaný v rodnom liste maloletého dieťaťa ako jeho otec, nie je biologickým otcom maloletého. Napriek pochybnostiam, kto je biologickým otcom maloletého, sa matka maloletého s právnym otcom dohodli, že ako otec bude zapísaný do rodného listu právny otec. Krátko po narodení dieťaťa, keď sa právny otec dozvedel o tom, že nie je biologickým otcom dieťaťa, začali medzi nimi konflikty. Súd mal za preukázané, že s maloletým dieťaťom bol v pravidelnom kontakte aj biologický otec, s ktorým nadviazal dobrý vzťah. V súčasnosti matka s maloletým žije v spoločnej domácnosti so súčasným partnerom, od tej doby začala konfliktná komunikácia medzi rodičmi, ktorá pretrváva dodnes. Rodičia sú v kontakte výlučne z dôvodu starostlivosti o maloletého, keď dochádza ku styku otca s maloletým. Súd mal preukázanú existenciu konfliktných situácií medzi rodičmi, o čom svedčia aj trestné oznámenia, ktoré rodičia na seba navzájom podávajú. Matka poukázala na to, že daný stav nepriaznivo vplyva aj na maloletého, ktorú skutočnosť konštatoval aj súd. Maloletý citlivo vníma konfliktnú komunikáciu medzi matkou a právnym otcom, ako aj konfliktné vzťahy medzi právnym otcom a osobami, s ktorými toho času maloletý žije v spoločnej domácnosti. Právny otec túto situáciu zľahčuje a prezentuje do budúca možnosť zmeny v komunikácii s matkou, ktoré vyjadrenia súd považoval len za účelové z dôvodu, že doposiaľ správanie právneho otca a matky smeruje len k prehĺbovaniu vzájomnej nevráživosti a ani jeden z nich neučinil taký krok, ktorý by súd mohol hodnotiť pozitívne. Súd vyhodnotil, že takáto situácia, pokiaľ by mal súd vyhovieť stanovisku právneho otca, ktorý nesúvisel s návrhom na zapretie otcovstva, by naďalej negatívne mohla vplyvať na ďalší zdravý vývoj maloletého dieťaťa. Z vykonaného dokazovania, či už štetrením kolízneho opatrovníka, či už zo samotného výsluchu maloletého pred súdom v súvisiacom konaní, z výpovede svedkov celkom jednoznačne vyplynulo, že maloletý má vytvorenú silnú citovú väzbu na matku a pokiaľ sa otec správa nevráživ a nevhodne voči osobe matky, ktorá je v strede záujmu maloletého, a to aj za prítomnosti maloletého, pôsobí to na maloletého destabilizačne, čo si zrejme právny otec dostatočne neuvedomuje. Stanovisko kolízneho opatrovníka v prejednávanej veci bolo také, aby súd návrhu vyhovel z dôvodu, že faktický stav je nepochybne preukázaný, t. j., že právny otec nie je biologickým otcom maloletého. Poukázal však na to, že pre hodnoverné posúdenie vzťahu maloletého k právnemu otcovi a prípadne k ďalším osobám mužského pohlavia, ktoré sú prítomné v jeho súčasnom živote, by bolo vhodné znalecké dokazovanie. Súd k uvedenému poukázal na to, že v súvisiacom konaní sp. zn. 11Pc/15/2018 sa súd podrobne zaoberal a hodnotil vzťah právneho otca a maloletého a v tej súvislosti aj záujem dieťaťa na zapretí otcovstva. V právoplatnom rozhodnutí súdu súd zaujal stanovisko, že je v záujme maloletého zapretie otcovstva súčasného právneho otca a to aj po uplynutí zákonnej lehoty. Zákon o rodine v záujme určenia otcovstva ustanovuje systém vyvratiteľných zákonných domniek otcovstva, podľa ktorých sa určuje, koho platné právo považuje za otca dieťaťa, resp. kto sa v súlade s platným právom považuje za otca dieťaťa. Túto skutočnosť možno vyvodiť z toho, že podmienky vzniku právneho otcovstva sú viazané buď na časovo ohraničené obdobie možného počatia dieťaťa, alebo na vedomé rozhodnutie rodičov týkajúce sa rodičovstva. Cieľom druhej domnienky otcovstva je stabilizovať právne pomery dieťaťa žijúceho mimo manželského zväzku v záujme ochrany jeho práv. Na základe uvedeného možno konštatovať, že cieľom zákonodarcu v prípade určenia otcovstva podľa druhej domnienky nie je len určenie akéhokoľvek právneho otca dieťaťa, ale v súlade so spoločnosťou a morálkou všeobecne akceptovaným princípom zodpovednosti (každý by mal niesť zodpovednosť za svoje konanie) určenie biologického otca, ktorý

by mal prijať a niešť plnú zodpovednosť za zabezpečenie výchovy a výživy svojho dieťaťa tak, že status právneho otca nadobudne biologický otec dieťaťa. Rodičovstvo a to biologické alebo právne, určené na základe domnienky otcovstva patrí do sféry súkromného a rodinného života. Rodič aj dieťa majú rovnaké právo na vlastnú identitu, ktorej súčasťou je aj zistenie, či právny status vytvorený na základe domnienky otcovstva zodpovedá aj biologickému stavu. Stav nesúlady právneho a biologického otcovstva zasahuje aj samotné dieťa, napr. v jeho práve poznať svojich biologických rodičov, a taktiež koliduje s právami biologického otca dieťaťa, ktorý sa usiluje dosiahnuť status právneho otca, ako aj s právami matky dieťaťa. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že veľmi citlivo zvažoval, do akej miery vyhovenie, prípadne nevyhovenie podanému návrhu zasiahne do práv, či už právneho otca, samotného dieťaťa, ale aj matky a biologického otca dieťaťa. Po vyhodnotení súčasnej situácie súd konštatoval, že je v súlade so záujmom maloletého dieťaťa zosúladiť právny status s biologickým stavom. Súd nezistil také dôvody, pre ktoré by mal uprednostniť právo otca na zachovanie súčasného právneho stavu, ktorý je ale celkom zjavne v rozpore so skutočným biologickým stavom. Jedným zo základných práv, ktoré priznáva Dohovor o právach dieťaťa je aj právo dieťaťa poznať svojich rodičov a právo na ich starostlivosť. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že v súčasnej dobe maloletý ani jedného z mužských partnerov, ktorých matka mala, a s ktorými je maloletý v kontakte, nevníma ako svojho otca. Z vykonaného dokazovania však pre súd vyplynulo, že biologický otec dieťaťa sa krátko po jeho narodení sa o syna začal zaujímať, rovnako poskytoval matke pomoc v starostlivosti o dieťa a to ako materiálnou pomocou, tak aj osobnou prítomnosťou, kedy bol v kontakte s matkou a stretával sa aj s maloletým. Tento kontakt a starostlivosť zo strany biologického otca naďalej trvá. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že vzájomný kontakt medzi biologickým otcom a maloletým prebieha v pozitívnej atmosfére, ktorú nenarúšajú konflikty medzi matkou a biologickým otcom tak, ako to je v prípade kontaktu matky a právneho otca. Biologický otec sa pred súdom celkom jednoznačne vyjadril tak, že mieni do budúcnosti zosúladiť právny stav so stavom skutočným a mieni byť zapísaný ako otec v rodnom liste dieťaťa. Prezentoval sa tak, že chce byť súčasťou života svojho syna bez ohľadu na to, ako súd v tejto veci rozhodne. S týmto postupom súhlasí aj matka dieťaťa. Rovnako súd pozitívne na prospech dieťaťa vyhodnotil aj postoj súčasného partnera matky, ktorý rešpektuje práva biologického otca dieťaťa a v tomto má ústretový postoj. Ďalej súd v neprospech zachovania súčasného stavu hodnotil skutočnosť, že je vytvorený negatívny a konfliktný stav medzi právnym otcom a biologickým otcom, ako aj medzi právnym otcom a súčasným partnerom matky, pretože maloletý v súčasnosti žije v domácom prostredí matky, kde má vytvorené stabilné prostredie, matka má vytvorený stabilný vzťah so súčasným partnerom, priateľský vzťah s biologickým otcom dieťaťa, čo maloletý veľmi pozitívne vníma. Súd konštatoval, že toto stabilné prostredie je naopak narušované konaním zo strany právneho otca, pričom súd nemienil to, že sa právny otec snaží o zachovanie kontaktu s maloletým F. a zachovanie súčasného právneho stavu, ale práve jeho skratové konanie, či už vo vzťahu k matke, k jej partnerovi alebo aj vo vzťahu k biologickému otcovi dieťaťa tak, ako to títo popísali vo svojich výpovediach. Je treba si uvedomiť, že rodinu pre dieťa tvoria obaja rodičia - otec aj matka, ale aj širšia rodina a pre zachovanie zdravého vývoja dieťaťa je nevyhnutné, aby tieto vzťahy boli pre dieťa pozitívne a stimulujúce, čo v osobe právneho otca súd nemal preukázané. Súd preto uzatvoril, že zachovanie súčasného právneho stavu nie je v záujme maloletého dieťaťa. Naopak, súd bol presvedčený, že pokiaľ do budúcnosti dôjde k zosúladieniu právneho stavu s biologickým otcovstvom maloletého, umožní tak maloletému spoznať svojho biologického otca, aj jeho širšiu rodinu a nadviazať vzájomný vzťah tak, aby sa mohol vytvoriť vzťah medzi otcom a synom, čomu je prístupná matka a jej súčasný partner. Preto súd návrh navrhovateľa považoval za plne dôvodný, preukázaný, otcovstvo právneho otca je znaleckým dokazovaním celkom jednoznačne vylúčené a súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by bránili zosúladiť skutočný a právny stav rodičovstva k maloletému F.. Pokiaľ sa otec v konaní domáhal nariadenia znaleckého dokazovania na zistenie citových väzieb medzi maloletým a právnym otcom, k čomu sa pripojil aj kolízny opatrovník, a otec navrhoval na preukázanie tohto vzťahu aj výsluch ďalších svedkov a to svojich kolegov a súčasnej susedy, súd navrhované dôkazy nepovažoval za nevyhnutné vykonať pre rozhodnutie o veci. Súd mal za to, že postoj maloletého ako aj vzájomný vzťah medzi maloletým a otcom bol v dostatočnej miere preskúmaný v súvisiacom konaní 11Pc/15/2018, v tomto konaní bolo vypočítané množstvo svedkov zo strany otca aj zo strany matky, ktorí sa vyjadrovali k tomu, ako vnímali vzťah medzi maloletým a právnym otcom. Všetky tieto dôkazy boli vyhodnotené konajúcim súdom tak, ako je uvedené v písomnom vyhotovení rozsudku a viedli k záveru súdu, že medzi otcom a maloletým nie je vytvorená taká citová väzba, ktorej pretrhnutie by malo byť na ujmu maloletého. Súd nezistil, že by maloletý mal vytvorené silné citové puto k právnemu otcovi, čo vyplynulo z jeho vyjadrení ako reakcia na aktuálnu situáciu, ktorú maloletý sám vnímal. Názor maloletého bol zisťovaný osobným výsluchom sudcu v 5/2019, v predchádzajúcom období šetrením kolízneho opatrovníka v 8/2018 (v

iných súvisiacich konaniach), kedy mal. po konfliktoch právneho otca a matky prezentoval negatívny postoj k právnemu otcovi práve z tohto dôvodu. Na druhej strane bolo nepochybne preukázané, že otec má vytvorené silné puto na maloletého F., ktoré otec zdôvodnil tým, že od narodenia maloletého sa k nemu správa ako otec a na tomto jeho postoji nezmenila nič ani skutočnosť, keď sa dozvedel, že nie je biologickým otcom maloletého. V tomto konaní otec neuviedol žiadne také nové skutočnosti vo vzťahu k maloletému, na základe ktorých by súd mohol konštatovať zmenu skutkových záverov, ku ktorým dospel súd v predchádzajúcom súvisiacom konaní 11Pc/15/2018. Preto súd navrhované dokazovanie znaleckým dokazovaním, či výsluchom svedkov považoval za nadbytočné a nevhodné, rovnako súd nepovažoval za nutné opätovne vypočúvať maloletého aj v tu prejednávanej veci. Okrem toho súd vzal do úvahy aj to, že sa jedná o konanie, predmetom ktorého je posúdenie osobného stavu, ako aj konanie vo veci starostlivosti súdu o maloletých, kedy súd rozhoduje urýchlene a bez prieťahov. Súd nezistil žiaden taký dôvod, pre ktorý by bolo potrebné vykonať navrhované dokazovanie a preto dôkazné návrhy otca súd zamietol. Vec právne posúdil podľa § 90, § 91 ods. 1, § 93 ods. 1, § 96 ods. 1, podľa čl. 5 Zákona o rodine, podľa čl. 7 ods. 1, čl. 8 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa.

2. O trovách konania súd rozhodol doplnčiacim rozsudkom tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania pri aplikácii § 52 CMP, keď nezistil okolnosti na základe ktorých by priznal náhradu trov konania niektorému z účastníkov konania.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie otec maloletého navrhovateľa s poukazom na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f) a h) CSP. Namietal postup súdu prvej inštancie, ktorý na pojednávaní dňa 09. 09. 2020 zamietol jeho návrh na prerušenie konania podľa § 164 CSP. Aj keď ustanovenie § 164 CSP upravuje fakultatívne prerušenie konania, má za to, že súd mal postupovať citlivo a konanie mal prerušiť, a to až do času rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní, ktoré podal otec maloletého navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. 04. 2020 sp. zn. 15CoP/43/2019 - 328, keď podľa neho výsledok dovolacieho konania môže mať podstatný vplyv pre výsledok predmetného konania 18Pc/7/2020. Je toho názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tvrdí, že z vykonaného dokazovania žiadnym spôsobom nemohlo vyplynúť, že maloletý F. nemá k nemu vytvorenú citovú väzbu tak, ako to tvrdí súd. Vzájomný pozitívny citový vzťah medzi ním a mal. F. bol jednoznačne preukázaný už v konaní o vyslovení prípustnosti zapretia otcovstva vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 11Pc/15/2018 najmä svedeckými výpoveďami svedkýň F., R., E., F., ako aj čestnými prehláseniami ďalších osôb, ktoré súd pri rozhodovaní nezobral na zreteľ a názor o tom, že maloletý F. údajne nemá k jeho osobe vytvorený citový vzťah, vyvodil len z rozhovoru maloletého so sudcom, ktorý uskutočnil výsluch v súvisiacom konaní sp. zn. 11Pc/15/2018. Je toho názoru, že výsluchom maloletého navrhovateľa, ktorý bol realizovaný súdom vo vyššie uvedenom konaní, nebol objektívne zistený názor maloletého týkajúci sa jeho citového vzťahu k jeho osobe, nemohol objektívne slúžiť ako podklad pre rozhodnutie súdu. Výpovede maloletého je nutné vyhodnotiť tak, že bol zjavne zo strany matky silno ovplyvnený a na výsluch voči nemu matkou negatívne nastavený a naladený. Z výpovede maloletého F. nie je zjavné, ktorého „tatina“ maloletý F. nemá rád, keďže z výsluchu nevyplývalo, kto bol v tom čase v jeho ponímaní „tatinom“. V konaní na pojednávaní dňa 20. 10. 2020 navrhol pribratie znalca z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí a dospelých, a to za účelom zistenia citového vzťahu maloletého F. k jeho osobe, ako aj za účelom zistenia, či maloletý je zo strany matky manipulovaný. Hoci sa k tomuto návrhu pripojil aj kolízny opatrovník, súd prvej inštancie tento dôkazný návrh zamietol ako nadbytočný a nevhodný, čo považuje za nesprávne. V konaní zjavne absentovalo zisťovanie kvalifikovaného objektívneho názoru maloletého F.. V konaniach, ktoré sa týkajú detí a mladistvých, nesmú príslušné orgány vychádzať z predpokladu, že dieťa nemôže vedieť, čo je preň najlepšie, a na tomto základe o ňom rozhodnúť bez toho, aby ho vypočuli, prípadne aby aspoň zistili jeho názor a jeho názoru sa venovali, a to aj v odôvodnení rozhodnutia. Štát má povinnosť, aby dieťaťu zabezpečil v súdnych aj iných konaniach, ktoré sa ho týkajú, kvalifikovanú obranu jeho práv a oprávnených záujmov. Má za to, že výsluch maloletého F. v konaní 11Pc/15/2018 dňa 06. 05. 2019 nemá žiadnu dôkaznú hodnotu a žiadnym spôsobom nie je možné z neho preukázať postoj maloletého k osobe otca, nakoľko maloletý F. nebol v danom období spôsobilý vzhľadom na svoj nízky vek, ako aj vzhľadom na neustále ovplyvňovanie zo strany matky, objektívne (t. j. bez súčinnosti odborne zdatnej osoby) zaujať svoj postoj k danej veci. Pri výsluchu maloletého súd postupoval formalisticky, neprofesionálne, nevhodne a neprimerane okolnostiam veci a statusu maloletého F.. Nerealizoval výsluch maloletého v osobitnej miestnosti určenej na vypočutie maloletého dieťaťa, ktorá je svojím vzhľadom, zariadením a vybavením prispôbená

deťom, jeho výsluch uskutočnil priamo v pojednávacej miestnosti bez prítomnosti kolízneho opatrovníka. Nestotožňuje sa s tvrdením súdu, že postoj maloletého ako aj vzájomný vzťah medzi maloletým a otcom bol v dostatočnej miere preskúmaný v súvisiacom konaní 11Pc/15/2018. Súd nesprávne zistil skutkový stav, keď bez relevantného odôvodnenia a bez relevantných dôkazov skonštatoval, že je v záujme maloletého F., aby bolo zapreté jeho otcovstvo voči maloletému, neúplne zistil skutočný stav vecí z dôvodu formalistického, resp. absentujúceho prístupu k zisťovaniu názoru maloletého F. k predmetnému konaniu. Má za to, že nevykonanie dôkazu výsluchom maloletého F., resp. navrhovaného znaleckého dokazovania možno hodnotiť ako postup, ktorým bola maloletému F. odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázal, že maloletý bol vypočutý vo veku 5 rokov a 4 mesiacov. Aktuálne má takmer 7 rokov, je prirodzene rozumovo vyspelejší, dokáže zaujímať vlastné stanoviská, t. j. už nie je do takej značnej miery názorovo ovplyvniteľný matkou. Je možné oprávnene sa domnievať, že z výsluchu maloletého F. uskutočneného vo veku 7 rokov, resp. zisťovaním jeho názoru navrhnutým znaleckým dokazovaním by vyplynuli podstatne iné (a to presvedčivejšie) poznatky týkajúce sa skutočného citovaného vzťahu maloletého F. k osobe otca v porovnaní s poznatkami, ktoré vyplynuli z jeho výpovede pred súdom v období, keď bol maloletý F. vo veku 5 rokov a 4 mesiace a bol teda ešte pod silným názorným vplyvom matky. Súd nezistil riadne skutočný stav vecí, keďže pri posudzovaní skutkového stavu vecí vychádzal najmä z pripojeného súdneho spisu Okresného súdu Zvolen sp. zn. 11Pc/15/2018 a najmä v ňom obsiahnutej zápisnice o výsluchu maloletého F. zo dňa 06. 05. 2019. Má za to, že za účelom riadneho zistenia skutkového stavu bolo nevyhnutne potrebné vykonať opätovný výsluch maloletého F., resp. uskutočniť navrhované znalecké dokazovanie. Z vykonaného dokazovania nevyplývalo, že by mal sklony k agresívnemu (nevraživému) správaniu sa, súd nadobudol na základe vykonaného dokazovania nesprávny obraz o jeho niekdajšom vzájomnom spolužití s matkou a s maloletým F., ako aj o jeho správaní sa voči nim. Uviedol, že s maloletým F. si navzájom rozumejú, otec má k nemu vytvorený hlboký citový vzťah, rovnako aj dieťa k nemu, táto silná vzájomná citová väzba má svoj základ v tom, že sa vždy snažil o neho starať najlepšie ako dokázal. Počas obdobia 5 rokov došlo medzi ním a matkou len k dvom incidentom, po zvyšok času vychádzali úplne bezproblémovo. S matkou žili spoločne 5 rokov po narodení maloletého F., po celú túto dobu bol a stále je jeho otcom, matka sa následne rozhodla odsťahovať zo spoločnej domácnosti, začala cielene vyvolávať konflikty s vidinou vzťahu s pánom I., pričom okrem iného podala aj návrh na zapretie otcovstva. On sa snažil ich vzťah napriek tomu udržať, pomáhal matke naďalej so všetkým. Zabezpečil jej bývanie, bol pozorný a milý, chodili na výlety a dovolenky, na verejnosti sa prezentovali ako rodina. Neakceptuje vyhodnotenie ich vzájomného spolužitia tak, že sa voči matke prával „nevraživo a nevhodne“. O maloletého F. od jeho narodenia sa vždy riadne staral, podieľal sa na jeho výchove a starostlivosti o neho, vždy ho vnímal a stále ho aj vníma ako svojho vlastného syna, a rovnako aj maloletý F. ho považuje za svojho vlastného otca, je nepochybne v záujme maloletého F., aby ostal zachovaný súčasný právny stav, t. j. stav, v zmysle ktorého naďalej bude v rodnom liste maloletého F. zapísaný ako jeho otec. Tieto skutočnosti verifikoval listinnými dôkazmi, ako aj výsluchmi svedkov. Za nepreukázané považuje zistenie súdu, že biologický otec dieťaťa sa krátko po jeho narodení o syna začal zaujímať, že matke poskytol pomoc v starostlivosti o dieťa, a to materiálnou pomocou, ako aj osobnou prítomnosťou, spochybňuje svedkom I. tvrdené jeho údajné osobné navštevovanie maloletého F. a jeho starostlivosť o neho. Tiež spochybňuje aj tvrdenie matky, že táto pánovi I. vychádza v ústrety pri navštevovaní maloletého F. a jeho starostlivosti o neho. Súd v konaní by mal aplikovať tzv. vyšetrovací princíp, k aplikácii vyšetrovacieho princípu v predmetnej veci však nedošlo, keď súd žiadnym spôsobom neoveril uvedené tvrdenia svedka I., ako aj matky dieťaťa a nevykonal ďalšie dôkazy v záujme zistenia objektívnej pravdy. U. spôsobom svojho života vytvorila taký nepriaznivý stav, že „v súčasnej dobe maloletý ani jedného z mužských partnerov, ktorých matka mala, a s ktorými je maloletý v kontakte nevníma ako svojho otca“. Je toho názoru, že on (a nikto iný) je jediným stabilným mužským prvkom v živote maloletého F.. Z vyjadrenia svedka I. vyplýva, že mu bolo úplne jedno, kto je a kto bude zapísaný v rodnom liste dieťaťa a kto sa oň bude starať. Z toho možno vyvodiť, že s vysokou pravdepodobnosťou sa identickým stanoviskom bude svedok I. riadiť aj naďalej. Zapretie otcovstva žalovaného k maloletému F. považuje za hazardovanie s detskou dušou, so stabilitou jeho psychického duševného vývinu, ako aj materiálneho a finančného zabezpečenia. Súd prehliadol účelové správanie matky zamerané na dosiahnutie jej cieľa (zapretie otcovstva a s ním spojené pretrhnutie vzájomných citových väzieb), ktorý nie je v súlade so želaním maloletého F., čoho si je matka vedomá a preto názor dieťaťa silno ovplyvňuje v smere vytvorenia a udržania u neho negatívneho názoru na osobu otca. Má za to, že vzhľadom na konkrétne okolnosti predmetnej právnej veci, a to predovšetkým dobrovoľné a vedomé premeškanie zákonnej lehoty na zapretie otcovstva zo strany matky ako aj zo strany otca, uplynutie pomerne dlhej doby od narodenia mal. F., existenciu statusových pomerov, nevedomosť mal. F., že by jeho biologickým otcom bol niekto iný ako

žalovaný, vytvorené silné puto a citové väzby medzi ním a mal. F., zvyk maloletého používať priezvisko X., sa súd prvej inštancie mal odkloniť od súdnej praxe v obdobných právnych veciach. Podľa žalovaného napadnutý rozsudok je zmätočný, nie je z neho zrejmé, čo bolo podkladom pre takéto rozhodnutie a na základe akých skutočností súd prvej inštancie rozhodol. Považuje ho tiež za arbitrárny, keď podľa žalovaného súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú účastníkom. Rozsudok má vady, ktorými bolo porušené jeho právo na spravodlivý proces s poukazom na to, že súd riadne neodôvodnil rozhodnutie v zmysle § 220 ods. 2 CSP.

4. Matka maloletého navrhovateľa v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca navrhla rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť, keď s týmto rozsudkom súhlasí. Skutočnosti uvádzané v odvolaní sa nezakladajú na pravde, jeho tvrdenia boli ňou podloženými listinnými dôkazmi vyvrátené a svoje tvrdenia odvolateľ nepodložil relevantnými dôkazmi. Jeho argumentačná línia je postavená na citových domnienkach, jeho jednostrannom vnímaní a pohľade, jeho argumentácia nie je podložená žiadnymi relevantnými dôkazmi. Poukázala na jeho agresívny útočný prejav na matku, svedkov, kolízneho opatrovníka a konajúci súd, spočívajúci v spochybňovaní práce súdu a neustáleho poučovania. Maloletý svoj názor sám prezentoval už dvakrát pri výsluchu, pričom ani raz neprejavil citovú väzbu a záujem stretávať sa s p. X. (správa kolízneho opatrovníka, výpoveď maloletého na pojednávaní dňa 06. 05. 2019), jeho názor je nemenný, stály a presvedčivý, odporcu otcom nenazýva, nevníma ho tak, vníma ho len iba ako kamaráta. Pán X. nie je biologickým otcom maloletého, čo je jednoznačne preukázané znaleckým posudkom. S odporcom nikdy netvorili rodinu, nezdíeľali jednu domácnosť a ako rodina ani nežili. V 9 mesiacoch života maloletého jeho domácnosť pre fyzické a verbálne útoky na jej osobu, a to aj v prítomnosti maloletého a pre pretrvávajúce konflikty, opustila. Maloletý má biologického otca, je medzi nimi vytvorená citová väzba, tento má záujem na zosúladení biologického a matričného otcovstva, pričom mal a má záujem o starostlivosť o maloletého, o čom svedčí jeho výpoveď pred súdom, ako aj dostavenie sa pred súd za účelom preukázania tohto záujmu. Vo vzťahu k problémom pri odovzdávaní a preberaní maloletého F. poukázala na agresívne a neslušné správanie a vystupovanie odporcu 2/ v prítomnosti maloletého, za ktoré bol prešetrovaný vojenskou políciou, ktoré zanechali u maloletého pamäťovú stopu a dodnes majú negatívny vplyv na jeho psychický a fyzický vývoj a vývin, a preto nie je v záujme dieťaťa, aby bol naďalej zapísaný ako jeho otec, aby sa naďalej stretával s maloletým a aby bol maloletý takémuto konaniu od odporcu do budúcnosti vystavovaný. Poukázala na očierňovanie a dehonestovanie osoby matky, pričom tieto urážky a dehonestácie vyjadrenia nie sú podložené žiadnymi dôkazmi a sú založené na nepravdivých a vyfabulovaných tvrdeniach. Poukázala na porušovanie zákona, slabú mieru schopnosti sebaovládania a morálnej príkladnosti odporcu, pričom poukázala na dopustenie sa trikrát priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, zásahom do súkromia, narušením obydlia, používaním hanlivých gest, priestupku proti verejnému poriadku, trikrát priestupkov proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, ktorý v konaní okrem priestupku proti verejnému poriadku sa dopúšťal v priamej prítomnosti maloletého, čo nie je priaznivé pre maloletého. Poukázala na svedecké výpovede biologického otca E. I., partnera E. I., učiteľky z materskej škôlky K. V. a krstnej matky maloletého O. U. s tým, že sa jedná o osoby, ktoré sa k správaniu, názorom a pocitom maloletého vedia vyjadriť. Motív konania odporcu 2/, ktorý spočíva v tom, že bojuje za dieťa, ktorého nie je biologickým otcom, môže mať základ v minulosti vyskytnutom zdravotnom probléme s počatím dieťaťa. Jeho konanie vykazuje znaky emocionálnej naviazanosti na maloletého ba až „posadnutosti“ maloletým, čo môže byť prejavom nejakej psychickej poruchy (sám sa priznal vo svojich vyjadreniach, že v minulosti navštevoval psychiatra a dodnes navštevuje psychologičku v Žiari nad Hronom); toto konanie môže byť do budúcnosti pre vývoj a vývin maloletého veľmi nebezpečné. Odporca prezentuje a sleduje svoj záujem a potrebu, ktorý povyšuje nad záujem dieťaťa, nedisponuje žiadnym dôkazom o citovej väzbe maloletého na jeho osobu a potrebu tráviť čas s ním. K svedeckým výpovediam, na ktoré poukazoval odporca, uviedla, že sa vyjadrovali osoby, ktoré do kontaktu s maloletým prichádzali sporadicky a na krátky časový úsek, a preto nevedia relevantne posúdiť stav, ktorý bol a ktorý momentálne je. Pokiaľ napáda súd, že výsluch maloletého vykonal neprofesionálne, neprímerane a nevhodne k okolnostiam, v nevhodnej miestnosti a bez prítomnosti kolízneho opatrovníka, má za to, že súd konal v zmysle § 38 ods. 1, 2 CMP a ust. § 43 ods. 1 zákona o rodine, pretože súd neodoprel právo dieťaťu vyjadriť svoj názor, tento názor zistil bez prítomnosti iných osôb a na tento zistený názor prihliadol pri rozhodovaní. Má za to, že súd v konaní nijak nepochybil, postupoval v rámci zákona a správne, dôkazy predložené z jej strany mali reálnu oporu v zákonných ustanoveniach, boli podložené listinnými dôkazmi. Jej tvrdenia a výpovede ňou navrhnutých svedkov boli nemenné a neodporovali si. Maloletý bol vypočutý dvakrát a jeho odpovede boli jasné, rázne bez najmenšieho zaváhania. Maloletý si vo svojich vyjadreniach neodporoval a vypovedal stále rovnako. Naopak, tvrdenia odporcu sú neustálené, vo viacerých prípadoch nepravdivé, sám si v tvrdeniach

odporuje a tak ich vyvracia. Svedecké výpovede svedkov, ktorých navrhol odporca, nepreukazujú sledovaný záujem maloletého a taktiež v nich možno nájsť odporujúce tvrdenia a dokonca pripravenosť niektorých svedkov ako vypovedať (napísané poznámky - p. W. X.). V najlepšom záujme maloletého vidí súd stabilné prostredie, v ktorom momentálne maloletý žije, záujem biologického otca na starostlivosti o maloletého ako aj zosúladienie matričného a biologického otcovstva, stretávanie s biologickým otcom prebieha bez konfliktov, skutočnosť, že odporca nie je biologickým otcom maloletého a nikdy ako rodina s matkou nežili. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

5. Právny otec maloletého v písomnom vyjadrení k vyjadreniu matky maloletého uviedol, že zotráva na všetkých jeho argumentoch a stanoviskách, ktoré uviedol v odvolaní. Matkou uvádzané tvrdenia sú zväčša len opakovaním jej procesnej argumentácie, ku ktorej sa už vyjadril v rámci konania, na týchto tvrdeniach zotráva a na ne odkazuje. Tvrdenia matky, že sa údajne voči nej počas ich spolužitia správal agresívne, odmieta a považuje ich za účelové. Matke neprekážala jeho starostlivosť o ňu počas jej tehotenstva a rovnako nemala výhrady ani voči jeho starostlivosti o ňu a o mal. F. počas ďalších viac ako 5 rokov po jeho narodení, keď sama vyhľadávala jeho prítomnosť. Tvrdí, že ako jedna rodina žili viac ako 5 rokov, počas ktorého obdobia sa o maloletého riadne staral. V tom čase matka doslova žiarila na to, aký idylický vzťah medzi sebou majú vytvorený. Počas prvých 5 rokov života žiaden iný muž, okrem neho, nejavil o maloletého záujem v tom zmysle, že by sa hlásil k otcovstvu. Žiaden iný muž okrem neho sa nijakým spôsobom nepodieľal na jeho výchove, starostlivosti o neho a na jeho výžive. Matka sa nezmienila o žiadnom mužovi, ktorého by označovala za biologického otca mal. F.. Za nepreukázané považuje tvrdenia p. I. o údajnom poskytovaní finančnej, resp. akejkoľvek inej pomoci počas spomínaného obdobia. Má za to, že mnohé z tvrdení svedka I. a svedka I. nie sú ich vlastnými tvrdeniami, má vážne pochybnosti, že títo uvádzali také tvrdenia, ktoré korešpondovali s predstavami matky, a že teda s najväčšou pravdepodobnosťou išlo o vopred zinscenované divadlo medzi matkou a svedkami za účelom presvedčenia súdu o údajnom záujme svedka I. o mal. F.. Matka sleduje len svoje vlastné záujmy, nehľadiac pritom na záujem dieťaťa, ktoré konanie nemôže akceptovať, keďže maloletý ho vníma ako svojho otca, majú medzi sebou vytvorený vzájomný pozitívny vzťah, ktorý obaja túžia naďalej rozvíjať. Pán I. s matkou neváhajú vyvolávať rôzne konflikty za účelom dosiahnutia svojho cieľa, bez ohľadu na najlepší záujem maloletého (napr. umelé vyvolanie konfliktnej situácie). Týmto svojim správaním predstavujú pre maloletého negatívny výchovný príklad. Tvrdenia matky, že za obdobie od septembra 2018 do dnes viackrát prekročil hranicu zákonnosti vo viacerých prípadoch priamo pred očami maloletého, považuje za snahu matky o účelové zavádzanie odvolacieho súdu. Nie je totiž pravdou, že by mu matkou popisované skutky boli preukázané. K vyjadreniu matky vo vzťahu k emocionálnej naviazanosti na maloletého uviedol, že matka buď nechápe rozdiel medzi láskou a posadnutosťou a zamieňa si ich, alebo uvedené jej tvrdenie je opätovne účelové v snahe vykresliť ho v očiach súdu v čo najnegatívnejšom svetle. Nikdy sa neliečil, ani sa nelieči na žiadnu formu psychického ochorenia. Psychologičku v Žiari nad Hronom na základe odporúčania ÚPSVaR Banská Štiavnica začali s matkou navštevovať spoločne za účelom dosiahnutia rodičovskej dohody, keď matka tieto sedenia prestala navštevovať, psychologička spoluprácu s nimi ukončila. Pokiaľ matka uviedla, že odporca nedisponuje žiadnym dôkazom o citovej väzbe maloletého na jeho osobu a potrebu tráviť s ním čas, uviedol, že na preukázanie ich vzájomného pozitívneho vzťahu predložil súdu fotografie a videozáznamy, na ktorých je mal. F. šťastný, usmievavý, uvoľnený a teší sa z jeho prítomnosti. Na preukázanie pozitívneho citového vzťahu sa domáhal nariadenia znaleckého dokazovania znalcom z oboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí a dospelých, aby až na základe jeho znaleckých záverov bolo vo veci vydané meritórne rozhodnutie. Rozsudok naďalej považuje za nesprávny.

6. K písomnému vyjadreniu právneho otca sa vyjadrila matka maloletého s tým, že jeho vyjadrenie obsahuje krivé obvinenia a krivo vypovedá. Jeho argumentácia od samého začiatku konania je zameraná len na dehonestáciu matky, ako rodiča, spochybňovanie svedeckých výpovedí a spochybňovanie postupu súdu z dôvodu svojej neschopnosti preukázania citovej väzby maloletého na jeho osobu. Čo nové vyjadrenie U. X., to nová konšpirácia a nové nepravdivé tvrdenia. Následne sa vyjadrovala k jednotlivým tvrdeniam v písomnom vyjadrení, ktoré však už boli uvedené aj v jej predchádzajúcom vyjadrení, preto tieto odvolací súd v odôvodnení opakovane neuvádza. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

7. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 Zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), preskúmal vec podľa ust. § 379 CSP a § 66 Zákona č. 161/2015 Z. z. Civilného mimosporového poriadku (ďalej len „CMP“), bez nariadenia pojednávania v súlade

s ustanovením § 385 ods. 1 CSP a contrario a rozsudok súdu prvej inštancie postupom v zmysle ustanovenia § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

8. V zmysle § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Na základe podaného odvolania otca maloletého navrhovateľa tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 66 CMP, po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania zistil a v odôvodnení rozhodnutia aj skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle ust. § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd. Dôkazy súd vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie náležite odôvodnil, pričom odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne. Po preskúmaní veci odvolací súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

12. S poukazom na ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny, ako vo výrokovvej časti, tak aj v časti odôvodnenia. Zároveň v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd s prihliadnutím na odvolacie námietky odvolateľa uvedené v podanom odvolaní uvádza, že pokiaľ v odvolaní bol namietaný nesprávny procesný postup súdu, ktorý mal spočívať v tom, že súd prvej inštancie zamietol návrh otca maloletého dieťaťa na prerušenie konania, keď navrhoval, aby súd prerušil konanie do rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky o dovolaní uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15CoP/43/2019-328 zo dňa 15. 04. 2020, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie U. X. proti rozsudku Okresného súdu Zvolen, č. k. 11Pc/15/2018-191 zo dňa 24. 06. 2019 (ktorým súd pripustil zapretie otcovstva, ktoré svedčí U. X. voči maloletému F. X. a určil, že zapretie otcovstva po uplynutí zákonnej lehoty na zapretie otcovstva rodičom dieťaťa je v záujme maloletého F. X.) podľa § 386 písm. b/ CSP z dôvodu, že odvolanie bolo podané neoprávnenou osobou, keď podľa § 108 ods. 4 CMP účastníkom konania o prípustnosti podania návrhu na zapretie otcovstva dieťaťom je len dieťa, odvolací súd uvádza, že túto odvolaciu námietku nepovažuje za dôvodnú. Odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na bod 4 odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom súd prvej inštancie dostatočným spôsobom odôvodnil dôvody, pre ktoré návrh právneho otca na prerušenie konania podľa § 164 CSP zamietol a nepovažoval ho za dôvodný, s ktorými dôvodmi sa v plnom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd. Odvolací súd navyše poukazuje na ust. § 108 ods. 4 CMP, ktoré ustanovenie jednoznačne určuje, že účastníkom konania o prípustnosti podania návrhu na zapretie otcovstva dieťaťom ako predmet konania predchádzajúci tomuto súdnemu konaniu (konanie vedené na OS Zvolen č. k. 11Pc/15/2018) je len dieťa. Berúc do úvahy potrebu (keďže sa jedná o konanie o osobnom stave) konať vo veci bez prietahov, aj podľa názoru odvolacieho súdu nebolo dôvodné postupom v zmysle § 164 CSP, aby súd prvej inštancie prerušil konanie do rozhodnutia Najvyššieho súdu SR o dovolaní. Nutnosť konať vo veciach bez prietahov vyplýva aj z nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 21/2000, I.ÚS 142/04, pričom zároveň odvolací súd poukazuje na názor Najvyššieho súdu SR vyslovený v konaní sp. zn. 3Cdo/204/2013 s poukazom na to, že rozhodnutie súdu, či už o prerušení konania, alebo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania sú procesnými rozhodnutiami, ktorými sa nerozhoduje o právach a povinnostiach účastníkov sporu vo veci samej. Takéto rozhodnutia majú procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium konania; nejde o rozhodnutia vo veci samej, ktoré by do práv a povinností účastníkov konania zasahovali konečným spôsobom. S prihliadnutím aj na hore uvedené, preto túto odvolaciu námietku odvolací súd za dôvodnú nepovažuje. K odvolacej námietke, že súd na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, tvrdiac, že nemohlo vyplývať, že maloleté dieťa nemá k právnomu otcovi vytvorenú citovú väzbu, odvolací súd

uvádza, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dostatočným spôsobom uviedol dôkazy, ktoré v konaní boli vykonané, pričom ich skutkové a právne posúdenie vykonal v odôvodnení v bodoch 27 až 29, s ktorým vyhodnotením sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že medzi právnym otcom a maloletým nie je vytvorená taká citová väzba, ktorej pretrhnutie my malo byť na ujmu maloletého dieťaťa, pričom súd nezistil, že by maloletý mal vytvorené silné citové puto k právnemu otcovi, čo vyplynulo z vyjadrení samotného maloletého dieťaťa, pričom názor maloletého dieťaťa bol zisťovaný v súvisiacom konaní sp. zn. 11C/15/2018, v ktorom konaní súd rozhodoval o návrhu maloletého dieťaťa a pripustil zapretie otcovstva, ktoré svedčí právnemu otcovi. Neobstojí odvolacia námietka otca maloletého dieťaťa, že v tomto konaní, a to konkrétne výsluchom, ktorý vykonal zákonný sudca v tomto konaní dňa 06. 05. 2019 nebol objektívne zistený názor dieťaťa s poukazom na to, že dieťa len odpovedalo na otázky sudcu spôsobom „áno - nie“, pričom rovnako nedôvodne namietal formu zistenia názoru maloletého dieťaťa. Súd prvej inštancie štandardným spôsobom vykonal výsluch maloletého dieťaťa, pričom správne sa rozhodol pre realizáciu výsluchu maloletého dieťaťa s prihliadnutím na ust. § 38 ods. 1 CMP. Súd postupoval pri výsluchu dieťaťa v súlade s ust. § 38 ods. 2 CMP, keď názor dieťaťa zistil spôsobom zodpovedajúcim jeho veku a vyspelosti, a bez prítomnosti iných osôb. Odvolací súd uvádza, že v prípade, ak je účastníkom konania maloleté dieťa, môže súd jeho názor zisťovať nielen jeho výsluchom na pojednávaní, ale aj prostredníctvom príslušného orgánu sociálnoprávnej ochrany detí, pričom je vecou súdu, ktorý zo spôsobom na zistenie názoru maloletého dieťaťa v konaní zvolí. Preskúmaním veci odvolací súd mal za preukázané, že súd najprv zisťoval názor maloletého dieťaťa prostredníctvom príslušného orgánu sociálnoprávnej ochrany detí, následne však zisťoval názor maloletého dieťaťa aj jeho výsluchom prostredníctvom súdu. Procesný postup súdu, v rámci ktorého zisťuje súd názor maloletého bez prítomnosti právneho zástupcu rodiča, resp. rodiča, ako aj kolízneho opatrovníka nemá za následok odňatie možnosti rodiča konať pred súdom, pričom odvolací súd zdôrazňuje, že súd v konaní 11Pc/15/2019 sa prísne riadil ustanovením § 38 ods. 2 CMP. S prihliadnutím na obsah výsluchu a vyjadrenie maloletého dieťaťa potom nemožno považovať za dôvodnú odvolaciu námietku odvolateľa, že nebol objektívne zistený názor maloletého dieťaťa. Rovnako neobstojí ani odvolacia námietka, že súd nesprávne zamietol dokazovanie znalcom a z tohto dôvodu v konaní absentuje kvalifikované zistenie názoru dieťaťa. Názor dieťaťa bol zistený práve výsluchom dieťaťa zákonným sudcom v konaní 11Ps/15/2018, pričom nemožno rovnako (s prihliadnutím na spôsob výsluchu maloletého dieťaťa zákonným sudcom) súhlasiť s tvrdením odvolateľa, že súd pri výsluchu dieťaťa postupoval formalisticky, neprofesionálne a nevhodne. Pre zistenie skutkového stavu nie je ani rozhodujúce, že výsluch maloletého dieťaťa je vykonaný v pojednávacej miestnosti a nie v nejakej inej miestnosti, vhodne zariadenej pre výsluch maloletých detí, čo v prípade toho-ktorého súdu je závislé od materiálneho zabezpečenia toho-ktorého súdu; pre právne posúdenie veci však táto okolnosť nemá žiaden právny význam. Pokiaľ odvolateľ namietal, že v čase výsluchu maloleté dieťa malo 5 rokov a 4 mesiace a v zásade namietal, že nebolo objektívne schopné vyjadriť svoj názor, pričom poukázal na to, že v súčasnosti má dieťa 7 rokov a je práve vo veku, kedy už vie formulovať a zaujímať vlastné stanoviská, s poukazom na to, že dieťa má právo vyjadriť sa a aj z týchto dôvodov navrhoval doplniť dokazovanie znaleckým dokazovaním na citovú väzbu a manipuláciu matkou, odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci mal pripojené aj ďalšie spisy týkajúce sa maloletého dieťaťa, ktoré sú uvedené aj v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom presný rozsah pripojených a oboznámených spisov vyplýva zo zápisnice z pojednávania dňa 20. 10. 2020. Odvolací súd zistil, že okrem iných, pred rozhodnutím vo veci samej, súd mal pripojený aj spis vedený na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 5P/317/2018, pričom súd po rozhodnutí a napísaní rozsudku č. k. 18Pc/7/2020-178 vrátil spis 5P/317/2018 do senátu 5C, keďže toto konanie nebolo skončené, avšak po podaní odvolania a vyjadrení, po podanom odvolaní nebolo možné spis 5P/317/2018 pre účely rozhodnutia pripojiť k spisu 18Pc/7/2020 z dôvodu, že konanie vo veci 5P/317/2018 bolo rozhodnuté dňa 04. 02. 2021, pričom rozsudok vo veci nebol právoplatný, keď vec sa nachádza v štádiu vypracovávania rozsudku, a preto súd prvej inštancie do spisu 5P/317/2018 doložil pre potreby odvolacieho konania fotokópie návrhu otca U. X., ktorým sa domáhal úpravy práv a povinností k maloletému F. X. zo dňa 23. 08. 2018 a zápisnicu z pojednávania v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 5P/317/2018 do dňa 04. 02. 2021, na ktorom pojednávaní bol zákonným sudcom vypočutý maloletý F. a na ktorom pojednávaní súd prvej inštancie vo veci aj rozhodol tak, že maloleté dieťa zveril do osobnej starostlivosti matky, otca zaviazal platením výživného sumou 150,- Eur mesačne počnúc dňom právoplatnosti rozhodnutia a upravil styk otca s maloletým dieťaťom na každú nepárnu sobotu v čase od 15.00 hod. do 18.00 hod. Odvolací súd zisťovaním v registri Krajského súdu Banská Bystrica zistil, že proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané odvolanie otcom maloletého dieťaťa v časti proti výroku, ktorým upravil styk otca s maloletým dieťaťom, vec je vedená na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 15CoP/20/2021.

Odvolací súd opätovne poukazuje, že sa stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, tak ako tieto zistil súd prvej inštancie do rozhodnutia o veci, a preto nebol potrebné dokazovanie zopakovať alebo dopĺňať a za tým účelom nariaďovať pojednávanie, pričom odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými závermi súdu prvej inštancie aj ním vykonaným právnym posúdením. S prihliadnutím na doloženú zápisnicu z konania 5P/317/2008 zo dňa 04. 02. 2021, na ktorom pojednávaní súd vykonal pohovor s maloletým dieťaťom na okolnosť vzťahu maloletého dieťaťa k právnemu otcovi, iný skutkový stav, ako bol zistený skutkový stav v tomto súdnom konaní, však naostatok nevyplýval ani z vykonaného pohovoru s maloletým dieťaťom dňa 04. 02. 2021. S prihliadnutím aj na hore uvedené preto odvolací súd zdôrazňuje, že nebolo potrebné doplňovať dokazovanie opätovným výsluchom maloletého dieťaťa, resp. nariaďovaním znaleckého dokazovania, pričom odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s vyhodnotením súdu prvej inštancie v bode 29 odôvodnenia. Z týchto dôvodov preto nebolo potrebné ani nariadiť odvolacie pojednávanie (viď uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo/63/2019).

13. Odvolací súd ďalej zdôrazňuje, že správne súd prvej inštancie poukázal na článok 5 Zákona o rodine, podľa ktorého záujem maloletého dieťaťa je prvoradým hľadiskom pri rozhodovaní vo všetkých veciach, ktoré sa ho týkajú, ako aj na článok 7 ods. 1 a článok 7 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa. Odvolací súd poukazuje, že aj Dohovor o právach dieťaťa, konkrétne v článku 3 ods. 1 zaručuje dieťaťu právo na posúdenie jeho najlepších záujmov a ich prvoradé zohľadnenie pri akýchkoľvek krokoch alebo rozhodnutiach, ktoré sa ho týkajú, tak vo verejnej ako aj v súkromnej sfére. Pri jednotlivých rozhodnutiach je potrebné vždy posúdiť najlepší záujem dieťaťa, zohľadniť pritom ich osobný kontext, situáciu a potreby. Na rozdiel od úpravy zapieracieho práva, pri jednotlivých domnienkach v ustanovení § 96 ods. 1 Zákona o rodine nie je výslovne upravené, aké skutočnosti má dieťa preukazovať, aby v konaní o zapretie otcovstva bolo úspešné. Napriek tomu nemožno dospieť k inému záveru, než k tomu, že to musia byť okrem iného okolnosti jednoznačne vylučujúce otcovstvo muža, ktorému doteraz svedčí domnienka otcovstva tak, ako tento skutkový stav bol zistený aj v tejto veci. Každý jednotlivец má veľmi vážny záujem na určení svojich predkov, a teda aj svojej identity. Najsilnejší je tento záujem na poznaní svojich predkov predovšetkým rodičov. Teda za situácie, že pán U. X. je len právnym otcom maloletého navrhovateľa nie je jeho biologickým otcom, pričom biologický otec dieťaťa je známy a tento sa k maloletému dieťaťu aj hlási, maloleté dieťa biologického otca pozná, v konaní neboli zistené negatívne vzťahy medzi maloletým navrhovateľom a biologickým otcom, boli preukázané dobré vzťahy medzi biologickým otcom a maloletým navrhovateľom, správne potom súd prvej inštancie vyhodnotil, že v najlepšom záujme maloletého dieťaťa je zaprieť otcovstvo právne z týchto dôvodov, ktorý názor podporuje aj zistenie skutkového stavu ohľadom citových väzieb medzi maloletým navrhovateľom a právnym otcom. Súd prvej inštancie podľa názoru odvolacieho súdu preto vecne správne rozhodol, keď návrhu maloletého navrhovateľa vyhovel.

14. Vo vzťahu k odvolacej námietke odvolateľa, že rozsudok súdu je zmätočný, arbitrárny a nespĺňa náležitosti § 220 ods. 2 CSP, odvolací súd po preskúmaní odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie uvádza, že tejto odvolacej námietky vyhovieť nemožno a nemožno ju považovať za dôvodnú, odvolací súd uvádza, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa náležitosti riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Súd prvej inštancie dostatočným spôsobom, a zároveň hutne odôvodnil rozhodnutie, uviedol zásadné skutočnosti podstatné pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, ako aj myšlienkovú líniu, ktorou sa súd prvej inštancie riadil pri právnom posúdení zisteného skutkového stavu. V súvislosti s požiadavkami kladenými na odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska princípov spravodlivého procesu, a to najmä pokiaľ ide o ich úplnosť, zrozumiteľnosť a presvedčivosť, odvolací súd poukazuje, že aj po nadobudnutí účinnosti Civilného sporového poriadku je naďalej aktuálne stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR zo dňa 03. 12. 2015 R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval pri odôvodnení rozhodnutia v súlade s ust. § 220 ods. 2, pričom odôvodnenie rozhodnutia obsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu prvej inštancie, spĺňa parametre zákonného odôvodnenia; za odvolací dôvod nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strán sporu, ale len to, že by ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, ktorá situácie v predmetnej veci však nenastala.

15. Odvolací súd poukazujúc už na vyššie uvedené preto rozsudok súdu prvej inštancie postupom v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdil.

16. Ako závislý výrok potvrdil aj rozsudok súdu (doplňací rozsudok č. k. 18Pc/7/2020-268 zo dňa 21. 04. 2021), ktorým súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania tak, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania pri aplikácii ust. § 52 CMP z dôvodu, že nezistil okolnosti, na základe ktorých by mal priznať náhradu trov konania niektorému z účastníkov konania. Odvolací súd pri preskúmaní závislého výroku, t. j. výroku II. o trovách konania dospel k názoru, že súd o trovách konania rozhodol vecne správne pri správnej aplikácii ust. § 52 CMP.

17. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 262 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 369 ods. 1 CSP a § 52 CMP a rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania, keďže odvolací súd ani v konaní pred odvolacím súdom nezistil okolnosti, na základe ktorých by bolo dôvodné priznať náhradu trov konania niektorému z účastníkov konania.

18. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).